

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

STAVITELÉ ARESTONU

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ

**STAVITELÉ
ARESTONU**

JOSEF PECINOVSKÝ

STAVITELÉ ARESTONU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-469-5 (pdf)

Obsah

Prolog

Kapitola 1 Trosečníci

Kapitola 2 Demetrios

Kapitola 3 Quenthové

Kapitola 4 Návrat

Kapitola 5 Základna

Kapitola 6 Znovu Quenthové

Kapitola 7 Démon

Josef Pecinovský

Prolog

Očekával jsem smrt, letěl jsem si pro ni. Na lodi typu Cykloterris není jednoduché spáchat sebevraždu, zejména pro Nachové, mezi něž patřím. Zdálo by se, že během letu vesmírem není nic snazšího než otevřít vstupní dveře a vyskočit do prostoru. Jenže – lodě typu Cykloterris nejsou obklopeny vakuem, vytvářejí obstojnou atmosféru se solidním tlakem – a v ní dokáže dýchat kdokoli, nejen ten, kdo má červené kosti.

Ještě nejsem tak starý, aby mi příslušelo zemřít. Jistě, i pro nás, Nachové, je smrt jediným dostupným zakončením života, jako u všech živých bytostí, jen stavba našeho těla nedovoluje rychlý kolaps orgánů, a pokud k němu již dojde, nastává nová a nová regenerace. Existuje tak jen omezený počet způsobů, jak spáchat sebevraždu.

Vyskočit do kosmického vakua, a tak se během několika hodin udusit, se jeví jako nejdostupnější metoda, ale konstrukce lodě mi v tom vždy dokáže zabránit. A já se vůbec nevyznám v technice a nevím, jak zrušit ten vzduchový polštář obklopující loď na její pouti kosmem. Nepochybně to jde, ale i když jsem proseděl nad řídicím systémem dlouhé hodiny a prostudoval stovky stran návodů, nedospěl jsem k cíli.

Druhá metoda je drsná, ale spolehlivější a rychlejší. Jenže – uříznout hlavu si sám nedokážu, a na této lodi není nikdo, kdo by mi pomohl. Prosté vykrvácení není možné; tělo, kterým disponuji, je v tomto ohledu mimořádně odolné. Mohl bych si také rozbít hlavu pádem z velké výšky.

Vypočítal jsem si, že by to mělo být při normální gravitaci víc než 1500 metrů. Cykloterris, který mi přidělili, měl v průměru pouhých deset metrů. Je to vlastně jen vnitřní jádro, jakási pecka, která se běžně instaluje do všech lodí, které Základna prodává na všechny strany. Pokud říkám o své lodi, že je to Cykloterris, nemám tak úplnou pravdu, ale i toto jádro je schopné letu.

Třetí způsob sebevraždy je spolehlivý, mohu se utopit. K tomu je ale třeba, abych setrval pod vodou aspoň hodinu. Jak to ale zařídit, když vždycky podvědomě musím vyplavat nad hladinu a nadechnout se? Přišel jsem na to.

Mám zemřít asi za dva roky, tak dlouho bude trvat agonie. Tak dlouho bude defragmentace rozežírat a ničit mé tělo, než vše dospěje k naprostému konci. Smrt utopením netrvá déle než několik hodin, a to je zatracený rozdíl.

Navedl jsem Cykloterris proti skalnatému pobřeží; tak, aby se v plné rychlosti roztránil. Aspoň něco jsem dokázal změnit.

Ale asi nejsem dobrý programátor.

Přistál jsem v pustině, tak, jak bylo po vůli uchvatitelům. Tuto planetu jsem znal, tvrdí se o ní, že je kolébkou lidstva. Považuji to za nesmysl, i když někteří historici podávají jakési pochybné důkazy. Mezi ně patří údajně i základní časová jednotka, kterou používáme na Základně, tedy jeden den. Tato jednotka odpovídá přesně rotaci planety Země. Náhoda, tvrdím já.

Země... Připomínala mi páchnoucí stoku a její vláda byla bandou těch nejproradnějších křivopřísežníků. Toto místo je však památné, protože dalo vzniknout samotnému Demetriovi, který povznesl vládnoucí dynastii k výšinám

a byl stvořitelem moderní Základny. I já se počítám mezi jeho potomky.

Někdy tomuto světu také říkáme planeta čtyř tisíc bohů.

Omlouvám se vám, je to váš rodný svět. Nechtěl jsem vás ani planetu nijak urazit, ale nám Nachovým se tak jeví. Aha, vy nerozumíte té poznámce o bozích? Přibližně tolik bohů je v současnosti na planetě uctíváno a podle míry jejich moci jsou denně žádáni, aby byli svému lidu milostivi. Logicky z toho plyne, že až na jednoho jsou všichni tito bohové pouhou iluzí, jen se neví, který bůh je vlastně pravý. Když s tímto poznatkem přiletěli na Základnu první výzkumníci, všichni se tím dlouho bavili.

Ale nezlobte se, větší rozpolcenost si nedovedeme představit.

Jak už jsem řekl, tato planeta se mi vždy jevila jako výlupek všeho špatného, zejména poté, co jsem zde služebně prožil tolik let a musel jsem jednat s jejími proradnými představiteli.

Působil jsem jako vyslanec, jako obchodní zástupce, jako ctihodný cizinec. Teď se vracím jak vyvrhel. Dřív mě vítaly červené koberce, teď jen temná noc, hvězdy na černém nebi a chladné vody oceánu. Cykloterris mě vyvrhl ze svých útrob na mořskou hladinu, tak jak jsem si přál, jenže neklesl do hlubin. Loď jen chvíli zaváhala, a pak se opět majestátně vznesla a vrátila se ke svým tvůrcům. K mým soudcům.

Tato planeta má mizernou ochranu. Nikdo si nepovšiml cizího tělesa, které vniklo do její atmosféry, nebylo tu nic, co by zabezpečovalo planetu proti útokům z vesmíru. Jako kdyby si neuvědomovali, že v kosmu existuje mrzký národ Quenthů, prahnoucí po moci, národ, který ovládá

třetinu Galaxie a dennodenně ukusuje notný krajíc z kdysi nekonečné moci Základny.

Z vyslance jsem se stal vyhnancem. Možná, že vám povím i tento příběh, ale není to důležité.

Rozhodl jsem se dožít v tomto světě, ale vůbec nevím, co mě zde čeká. Ale jak už jsem řekl, zvolil jsem smrt.

Kapitola 1

Trosečníci

Ptáte se, kdo jsem? Rád bych vám to řekl, ale nevím, zda mi uvěříte. A pokud mi uvěříte, nevím, zda to pochopíte. Ne, nemyslím si, že jste slabomyslný. Ale já jsem, abych to tak řekl, neobvyklý.

Ano, jsem člověk. O tom nemůže být pochyb.

A že jsem se octl s vámi v tomto člunu? To je jen dílem náhody. Že jsem se octl na Zemi, to už ale náhoda není.

Pronásledují mě. Kruh kolem mne se stahuje. Víím, že mě brzy dostihnou.

Říkáte, že jste se plavil na velké zaoceánské lodi a že vás cosi smetlo z paluby. Cosi jako vítr.

Vyprávěl jste mi svůj příběh. I vy, jak se zdá, patříte mezi podobné nešťastníky. Vaše loď byla rovněž určena ke zkáze, a tušíte, že to byl běžný pojišťovací podvod. Možná mi jednou vysvětlíte, co to je. Možná na to ještě bude čas. Ale teď zbyl jen tento člun, a my dva. Hledáte ostatní?

Zatím ještě žijeme, to je důležité.

Raději teď poslouchejte. Dostal jsem záchvat sdílnosti. Původně jsem si myslel, že si vše vezmu s sebou tam dolů. Hodlal jsem totiž utonout, je to jeden z mála spolehlivých způsobů, jak mohu vše skončit. Tím druhým je useknutí hlavy, ale to se bez asistence někoho jiného dělá dost špatně.

Ne, nežertuji. Vy myslíte, že toto je situace vhodná pro žerty? Vypadá to pěkně beznadějně! Moře všude kolem nás, do člunu teče, a nikde žádná loď. Nouzové zásoby někdo

ukradl, a slunce pálí o sto šest. Nemáme nic, jak dlouho můžeme přežít? Budu krutý. Když nic nepodnikneme, tak vám zbývají dva dny, mně možná týden. Pak nás slunce zahubí, pokud dřív tenhle kus dřeva nepůjde ke dnu. Vím, měl bych skočit přes palubu a nechat se unášet vlnami, dokud mi budou stačit síly, a pak klesnout ke dnu a utonout tak, jak jsem plánoval. Jenže mám tak silné podvědomí, které nepřipustí, abych přestal plavat, a já vydržím plavat pěkně dlouho. To vy jste mě vytáhl do člunu. Budiž, děkuji vám, i když jsem o to dvakrát nestál.

Tak teď vám nezbude než mě poslouchat. Povím vám to, co nikomu jinému.

Povím vám pravdu o *Arestonu*.

* * *

Nepředpokládám, že byste právě vy byl někdy klientem *Arestonu*.

Ovšemže ne, mám pravdu. Říkáte, že jste četl Terstegenů? To nám věci trochu usnadní. Jste tak trochu v obraze, víte, o co jde. Terstegen napsal poutavou reportáž, čte se jako román. Popisuje krutosti, které se na *Arestonu* odehrávaly, ale nepíše zdaleka vše. Přesněji řečeno, on by rád vše napsal, ale nakonec ustoupil tlaku a popsal vše v rozumné míře.

Na Zemi neexistuje svoboda projevu, to jistě víte. K uším obyvatelstva se dostane jen to, co projde desítkou filtrů. Mnohé pálí představa, že by se svět měl dovědět, co se skutečně děje na *Arestonu*.

Ano, já to vím. Měl jsem tu čest *Areston* navštívit, měl jsem tu čest diskutovat s jeho posádkou, měl jsem tu čest s *Arestonem* cestovat. Z vůle vlastní i jiných.

Proto vám vidím na očích otázku, která vás trápí stejně jako mnohé další. Všichni by chtěli vědět, co je to vlastně *Areston*, kde se tu tak najednou vzal, a jak se to vůbec stalo.

Mohu vám dát odpověď, ale budu informace jen dávkovat. *Areston* je vězení. Velmi rafinovaný, sofistikovaný kriminál, z něhož není úniku. To je ale velmi zjednodušená představa.

Areston není jen vězení. A vůbec to není *Areston*, to je jen pojmenování pro ono těleso, které si pronajala Země a které mu dali muklové.

Existuje několik desítek typů lodí–poutníků. Model *Cykloteris*. Ani jeden z nich není *a priori* postaven jako vězeňský...

Proč jsem se odmlčel? Pocítil jsem naději, je tady někde v okolí. Naději pro vás, ne pro sebe. Vypadá to, že přežijete. Vy ano, já ne. Já nechci. Obávám se, že v nejbližší době nebudete ochoten nikomu vyprávět to, co se tady dovíte, ale já bych byl rád, abyste si to zapamatoval. Přesně, slovo od slova. Je na vás, jak s těmi informacemi naložíte. Že to nedokážete? Něco s tím uděláme, ale napřed si musíme udělat pohodlí.

Potřebuji vaši pomoc. Vidíte, že mám zlomenou ruku. Krvácím. Je to velmi nepohodlné. Sice tu není riziko, že by kosti srostly chybně, ale já chvílemi cítím bolest, a to je nepříjemné.

Nejste lékař, já také ne, ale dobře vím, jak takové zranění napravit. Chce to jen šikovný hmat, zatáhnout za paži tak, aby se kosti postavily proti sobě. Musíte to udělat vy, já to nedokážu.

Uchopte mě za zápěstí a táhněte k sobě, víc, silněji. Hrome, přece jste dospělý chlap, musíte něco vydržet!

Nedívejte se sem, jen poslouchejte mé pokyny. Pevně držte a táhněte.

Uf, tak ještě jednou. Nešetřete mě. Neptejte se tak hloupě, jistěže mě to bolí. Musím to vydržet a vy prostě táhněte. To je ono. Teď trochu do strany. Pootočít. Ne, na druhou stranu. A ještě víc, a teď pomalu povolte. Zdá se, že je to v pořádku.

Tady máte kus dřeva. Nebojte, je to jen odlomená tříška z té sedačky, co už nám není k ničemu. Udělejte mi dlahu. Stačí dvakrát ovázat. Jistě, žádné lano tu nemáme, je to jen kus mé kombinézy.

Mám ještě pochroumaný kotník, ale tam není třeba žádný zásah, ten výron se vstřebá sám. A právě tak rána na hlavě.

A teď vy. Já vím, že vám nic není, kromě toho, že máte žízeň, bolí vás hlava a je vám v noci zima. Až vyjde slunce, tak vám pomohu.

Dejte sem hlavu a chvíli vydržte, nebojte se, nechci vám ublížit. Sedte a nehýbejte se. Bude to možná trochu nepříjemné, ale jen nepříjemné. Ne, bolet to nebude.

Říkáte, že vás přešla bolest hlavy? Je vám tepleji. Ano, to souhlasí, to jsou jen vedlejší účinky. Správně, měl jste cítit mravenčení tady vzadu, v zátylku, a to mělo přejít až do spánků. Stalo se to? Dobře.

Teď si budete pamatovat vše, co řeknu, i kdybyste nechtěl. Jen si pak dejte pozor, komu to budete vyprávět.

Kapitola 2

Demetrios

Jsem potomkem Demetrioovým, a tedy i Prométheovým. Víím, nic vám to neříká, ale tam u nás, na Základně, to něco znamená. Obvykle si takového člověka lidé váží, ale nesmí se nás sejít mnoho. Platí zásada, že z Demetrioových potomků se vybírá vládce Základny, předseda Sboru androniků. Pro mne však můj původ byl již od narození zdrojem nebezpečí. Podobně jako u mého předka Demetria.

Tvrdí se, že Demetrios nikdy nežil. O tom se můžeme jen přít, přímé důkazy setřel čas. Tady je třeba se podívat do minulosti, do velmi dávné minulosti, kdy i Základna byla ještě mladá.

Pokud říkám Základna, míním tím vlastně *Bázi Capricornus*. Říká se jí různě, Bázka nebo i Kapka, taky už jsem slyšel říkat Velká koza, ale mně připadá nejdůstojnější výraz Základna. Zůstaneme u toho.

Když se Demetrios narodil, jmenoval se jinak. To jméno upadlo v zapomenutí, zůstala jen legenda. Vzhledem ke svému původu se měl stát po dosažení dospělosti vládcem Základny. Vše by se odvíjelo jinak, kdyby přežil Demetriův otec Leandros, ale nešťastná náhoda ukončila vládcův život. Prý otrávený šíp. Tvrdí se, že my Nachoví jsme nezranitelní, ale není to úplně pravda. Nikdo by ale neměl podlehnout následkům zranění kovovým hrotem šípu. Existují však jedy, které jsou i imunizovaným organismům Nachových smrtelné. Tvrdí se, že to byla vražda na objednávku, ale my

Nachoví přece nedokážeme vraždit. Neznáme násilí. Ale ukázalo se, že si umíme vraždu objednat. A na Základně existují i lidé, kteří jsou jiného původu. Historie dávno zapomněla, kdo ten šíp vystřelil, lze si jen domýšlet, komu tato vražda prospěla.

Ptáte se, proč jsme Nachoví. Říkáme si tak pro zvláštní zbarvení kostí. Na rozdíl od jiných lidských ras a druhů v celé Galaxii, které mají kostry bílé, my máme všechny kosti v těle, od stehenních až po třmínek a kovadlinku, rudé, nachové. Nikdo neví, jak se to stalo, ale je to dědičné, stejně jako odolnost vůči vnějším vlivům a relativní dlouhověkost.

Vraťme se k Základně. Vlady se, údajně dočasně, ujal Leandrův švagr; jeho jméno se zachovalo. Jméno Goga se od té doby používá jako ta nejhorší nadávka.

Traduje se, že v době, kdy stál Goga v čele Sboru androniků, zaznamenala Základna prudký technologický pokles, vzestup fanatických uctíváčů vakua, tisíce lidí uvězněných bez soudu, nejkrutější rozsudky za sebemenší přestupek, a dokonce i vyhnanství do oblastí, ve kterých museli nevinní jen útrpně čekat, až přijde konec.

Ne, ne, trest smrti nepřipadal v úvahu. My jsme Nachoví, a máme jiný pohled na život. Fyzické násilí mezi sebou neuplatňujeme, to platí, až na výjimky, už celé věky. Já například nedovedu udeřit jiného člověka, mám k tomu podobný odpor jako třeba k sexu na veřejnosti. Přímé násilí nám není vrozeno. Ale jinak... Goga přesvědčil všechny, že ke krutosti nepotřebujeme fyzické násilí.

Prostor dostali udavači, prospěcháři, patolízalové a vůbec lidská spodina. Naše nezranitelnost a odolnost nechrání před charakterovými vadami. Nastala Gogova diktatura. Slovo „Země“ bylo vyškrtáno ze slovníku, a o vesmíru se

smělo hovořit jen tajně. Nebylo to jednoduché, protože vesmír byl ze Základny dosažitelný všemi směry a Země se tradovala v desítkách pověstí a nesčetných análech. Sedm tisíc let trvající historii *Capricornu* nedokázal přepsat ani mocný Goga, obklopený tou nejhorší sebrankou.

Pokud ovšem nepřepsal minulost, hodlal přepsat budoucnost. V ní neměl mít místo malý Demetrios. Chlapec byl zcela zdravý, jen lehce neurotický. Vlivem nepřátelského prostředí se uzavřel do sebe a věnoval se četbě a historickým hrám. V nich ho vždy fascinovala Země. Snažil se pochopit složitý vztah mezi touto záhadnou planetou a světem, ve kterém žije.

Hocha prohlásili za nemocného: měl trpět stihomamem, schizofrenií, paranoiou, maniodepresivní psychózou a všemi dalšími myslitelnými neduhy, které jej degradovaly ve vztahu k výkonu panovnické funkce.

Bylo třeba jej „léčit“. Tak rozhodl Goga, Demetriův vlastní strýc. A ostatní andronikové, jak už to často bývá, couvli od svých zásad.

Když přišli pochopové, aby malého Demetria odvedli na převýchovu, našli v ubikaci jen jeho uplakanou matku Gaiu. Tvrdila jim, že si Demetria přece odvedli už včera, a důkazem bylo, že Demetria nikdo nemohl najít.

Vzhledem k nedokonalému registračnímu systému nikoho nenapadla žádná souvislost mezi chybějící andělskou lodí a ztraceným pacientem. A pokud na to někdo přišel, neměl tušení, jaký byl cíl letu, a pokud to i věděl, nikdy to Gogovi neprozradil. Demetrios měl na Základně mnoho příznivců, které se na čas podařilo umlčet, ale nikdy ne úplně.

Ostatně ztracená loď se záhy vrátila. A tak i z hlediska evidence bylo vše v pořádku, nesouhlasil jen počet průletů Diafragmou. Ale to v době, kdy hrozil vpád Quenthů, nikoho nezajímalo.

Demetrios si do smrti pamatoval ty srdceryvné okamžiky, než se měl vydat na osudovou cestu. Matka mu dávala poslední rady a hoch nechápal, proč se má od ní odloučit, nechápal, proč by mu měl někdo usilovat o život, a tvrdil, že nikdy nechtěl být vládcem.

Od matky dostal drobný a velmi zvláštní dar.

„Toto semínko zasad' na místo, které ti bude nejmilejší,“ vtiskla mu do dlaně drobnou kuličku, místy poněkud nepravidelnou. „Vyklíčí a časem se rozroste. Nakonec ti bude oporou v těch krutých časech, které tě tam očekávají, a pokud budeš mít štěstí, snad se vrátíš i sem.“

Hoch tehdy nevěděl, že s sebou ponese ještě jeden dar. Jako každý Nachový dostával krátce po dovršení jednoho roku zrnko poznání. To zahrnovalo základní informace o světě i vesmíru, kompletní slovní zásobu, základy společenských a přírodních věd. Když bylo potřeba, zrnko dokázalo v encyklopedicky uspořádaných informacích vyhledat ty, které byly v danou chvíli potřebné, a vypustit je jako trvalou vědomost do paměti člověka. Na Základně však i přesto existovali učitelé, kteří takto získané vědomosti dávali do vzájemných souvislostí a zabránili tomu, aby nastal v mysli člověka zmatek.

Demetrios si musel informace předávané zrnkem poznání uspořádat sám, a to bylo vždy riziko, umocněné tím, že se měl octnout v neznámém a nepříliš podnětném prostředí.

Zrnko poznání si neslo i jakousi neurčitou informaci, že všichni Nachoví pocházejí z jisté planety. Tuto informaci však mnozí zpochybňovali. Nebyli schopni zdůvodnit, jak se mohl rod Nachových vyvinout v Základně, která byla na první pohled umělým tělesem. S tím se nedokázala vypořádat ani četná náboženství, která zde v průběhu tisíciletí vznikla, ovšem vzpomínky na příchod Nachových byly už dávno odsunuty do říše bájí a zapomenuty.

Pak přišel člověk, kterého hoch poznal jako lékaře. Věděl dobře, že on i jeho matka Gaia patří ke zvláštní skupině lidí, kterou nepostihují nemoci. Nechápal, co tady ten muž vlastně chce. Matka ho však přemlouvala, aby si nechal píchnout drobnou injekci.

Brzy nato usnul a pak už nikdy matku neviděl.

Když se probudil, byl jinde.

Netušil, že je to jiná planeta, měl za to, že se octl na jiném místě Základny. A nemohl vědět, že to je právě ona planeta, která kdysi, před mnoha lety měla dát vzniknout rodu Nachových.

* * *

Spal jsem dlouho? Snad ne, na nebi ještě září hvězdy. Děkuji vám, že jste mě nechal spát, byl jsem velice unaven.

Hvězdy. Je to krásné, vidět hvězdy. I od nás ze Základny jsou někdy vidět hvězdy. Vyvolení se na ně dívají denně, my ostatní jen na zvláštní povolení. Žijeme v obřích kavitách, umělých dutinách s usměrněnou gravitací, v konstrukcích protkaných palubami, v nekonečně zmateném systému chodeb, šachet, tunelů a prosklených komunikací. Ne, ne, mýlíte se, Základna není planeta. Jako materiál v dávných

dobách prý posloužil asteroid, snad měl v průměru víc než pět set kilometrů, ale naši předkové jej rozebrali, jeho hmotu přeměnili na kovy a jiný stavební materiál a postavili Základnu.

Kdy to bylo? Zprávy o tom se udržují jen v legendách, jména tehdejších poutníků se promítají do jmen zapomenutých bohů. Na Zemi v té době končila poslední doba ledová, a o nějaké civilizaci se zatím nikomu ani nezdálo.

Naši vzdálení předkové prý vytvořili první civilizaci na rodné planetě, a na dlouhou dobu i poslední. Potom odešli. Po jejich odchodu planeta opět na dlouhá tisíciletí upadla do barbarství, zatímco elita směřovala ke hvězdám. Cestovali dlouhá staletí, a pak zřídili Základnu.

Ptáte se mě na Sumery? Ne, pane, o těch nic nevím. Kdy že měli žít? Před pěti tisíci lety? V té době už Základna kontrolovala třetinu Galaxie.

Promiňte, mám žízeň. Jistě, piji mořskou vodu, ale obávám se, že vy to nemůžete zkoušet. Můj organismus se dokáže zbavit přebytečné soli, stejně jako vyléčit drobná zranění.

Jestli dovolíte, už si sundám tu dlahu. Zlomenina rostla. Nu, divit se můžete, ale musíte brát fakta taková, jaká jsou. Jak vidíte, ruka funguje normálně, jen v ní ještě chybí síla. Zítra bude úplně v pořádku. Ano, samozřejmě, i ty šrámy, co jsem měl po těle a v obličejí, se zhojily. Právě tak jako podlitiny.

Aspoň mi teď budete věřit, že ač jsem člověk, jsem prostě jiný, jsem člověkem odjinud, jsem potomkem Demetrioovým.

Myslím, že je na čase, abych se vrátil k osudům toho nešťastného hochy.

Probudil se v cizím světě. Vysoko nad sebou viděl modrou oblohu a na ní mocné zářící světlo. Nedokázal do něj pohlédnout, bylo to docela něco jiného než blikající trony na chodbách či mocné fotozory v kavitách.

Nic nechápal. Nic nepoznával. Ničemu nerozuměl. Zrnko poznání dřímalo. Základní informaci, kde se nachází, Demetrios dostal až o mnoho let později.

Věděl, co je nekonečný prostor, několikrát do něj nahlédl průzory, ale měl za to, že prostor je temný, posetý popraškem hvězd. Tady hvězdy nebyly, jen světle modrá bář. A nedíval se na ni průzorem.

Zatočila se mu hlava, a přestože ležel, pojala ho nesmírná závrať, okolí mu začalo rotovat kolem hlavy, a brzy nevěděl, zda ta panika, která ho zahltila, je důsledkem nezvyklého zrakového vjemu nebo drogou, která mu ještě proudila v žilách a jejíž účinky zřetelně cítil.

Ležel na bříše, tvář přitisknutou k podložce, a ta byla drsná, zrnitá a provlhlá, a on do ní zatínal ruce a cítil, jak se mu zrnka té hmoty lepí na prsty.

A nejen to. Uvědomil si, že mu něco omývá nohy, a cítil chlad.

Byla to voda.

Široká, nekonečná plocha vody, která se chovala zcela jinak než v bazénech Základny.

Seděl na okraji nekonečné nádrže a nechápal, jak může být hladina tak neklidná a jak se může pravidelně vzdouvat,

a když mu několik kapek stříklo do tváře, poznal, že ta voda je slaná.

Pak si uvědomil, že je hrdým potomkem vládnoucího rodu, ve čtyřicáté generaci synem Prométheovým, a že jeho chování je tohoto postavení nedůstojné. Ač se mu točila hlava, vstal a rozhlédl se. Spatřil moře a širokou písčitou pláž, ale i pás vysokých stromů a za nimi vysokou horu, černou a pustou stejně jako vesmír, s praporkem dýmu stoupajícího z vrcholu. A když se rozhlédl směrem po pláži, spatřil cosi, co vypadalo jako lidské sídlo.

Nejvíc však byl okouzlen okolím. Pláž byla písčitá, to by ještě pochopil, podobná místa se nacházela i na Základně, ale o kus dál vyrůstala zelená bariéra zaprášených rostlin, některé z nich barevně kvetly, a mezi nimi poletoval hmyz a mohl spatřit i ptáky, především racky křičící vysoko na obloze nebo plující na hladině a číhající na kořist.

Živí tvorové, věc na Základně nevídaná.

V tomto ohledu byla Základna pustá a jen někteří lidé si připouštěli určité vzpomínky, spíše ústně tradované pověsti.

To se ještě hoch nejmenoval Demetrios, ale brzy měl toto jméno dostat.

Brzy se totiž objevili lidé, nejprve mladé děvče, snad třináctileté, oděné do prostého lněného oděvu splývajícího ke kolenům. Když dívku oslovil, utekla.

Brzy přišel mohutný, trochu otlý polonahý muž, který páchl něčím zcela neznámým a poněkud odporným, a Demetrios tak poznal vůni cibule. Byl navyklý nebát se lidí, ale tenhle chlapík byl od pohledu špatný, a z neholené tváře sršela nenávistná, zlá slova, jimž sice hoch nerozuměl, ale jejichž smysl mu byl jasný. Chtěl utéct, ale nohy se

mu zabořily do písku a pak ucítil stisk silné ruky, která ho chopila za zápěstí tak silně, že mu je málem zlomila.

Nedbaje na hochovy steny jej násilník odvedl k lidskému sídlu. Byly tu chodby, které neměly strop, a kajuty, které měly kromě nízkých dveří několik malých otvorů, a na té chodbě se pohybovala a posedávala spousta lidí, a hoch spatřil nádoby, v nichž bublala nevábná kapalina, která jej zasáhla svým pachem, a také viděl otevřený oheň, nad nímž chlapec jeho věku otáčel tyčí, na níž bylo napíchnuté cosi, co snad mohlo být jídlem, ale našemu statečnému cestovateli se z toho dělalo špatně od žaludku.

A pak se octl na malém prostranství obklopeném kamennými domy, uprostřed hloučku mužů a žen, a ti na něj zírali jako na posla Galaxie, a udivoval je především oděv, který měl hoch navlečený.

Setkání civilizací. Ale navzájem si neporozuměli.

Zkoumali ho jako vzácné zvíře. Pamatoval si, že později, když mezi nimi žil už dlouhé roky, stejným způsobem obdivovali podivnou rybu, jakou dosud nikdo nikdy neuložil. Mrtvou rybu hodili raději do moře, nikdo ji nechtěl jíst. Demetrios měl víc štěstí. Kaliás – muž, který ho odvedl z pláže – si hoča přivlastnil. To, že je jeho majetkem, mu dal vědět hned, když ho dvakrát přetáhl holí přes záda a jednou ho udeřil pěstí do obličeje. Vyrazil mu tak dva zuby. Demetrios musel sundat své šaty a namísto nich dostal pruh špinavé látky, který dlouhé měsíce nosil kolem beder.

Kaliás se zarazil, když o den později spatřil, že podlitiny na Demetriových zádech zmizely, a vůbec nechápal, jak je možné, že mu během týdne narostly oba vyražené zuby.

To už ale Demetrios běhal dokola kolem těžkého kamene, jen obtížně se otáčejícího kolem svislé osy. Dva dny předtím uhynul Kaliovi osel a Demetrios ho nahradil. Poháněl tak primitivní mlýn a vytvářel ze zvláštních zrněk špinavou práškovitou hmotu. Dověděl se, že je to mouka, a pak viděl, že se z té mouky dělají placky, a když měl Kaliás náladu, tak Demetrios také nějakou dostal. To už se pomalu začínalo probouzet zrnko poznání.

Velký poprask způsobil Demetriův oděv. Nikdo nerozuměl tomu, co je to za zvláštní látku, že odolávala všem pokusům o roztržení, rozstříhání nebo rozřezání. Demetrios přibyl na ostrov v béžové kombinéze, typické pro adolescenty mezi devátým a dvanáctým rokem, označené na hrudi znkem Základny, výkonnostní třídou a zařazením.

V kapse oděvu objevil Kaliás jakýsi nevelký předmět. Považoval jej za oříšek a chtěl jej rozlousknout. Nepodařilo se mu to, a tak jej hodil do ohně a do plamenů brzy putoval i Demetriův oděv; nikdo pro existenci něčeho takového neměl vysvětlení a kdosi tvrdil, že podobná látka bude přitahoval Apollónovy šípy. Obětovali ji Athéně, ale ta oběť odvrhla.

Druhý den vytáhli kombinézu z ohně zcela nepoškozenou. Sám Kaliás ji zakopal hodně hluboko na úpatí hory, na místě, kterému se říkalo Hádova zahrádka.

Když k ránu oheň pohasl, Demetrios vstal ze svého zablešeného lože a sáhl do popela. Pálilo to víc než Hádovy slzy, ale opět se zmocnil svého semínka. Ukryl je mezi kameny do zdi na nedaleké mezi a dobře si zapamatoval to místo. Popálená ruka se mu do druhého dne zhojila. O tři měsíce později, kdy již měl jako zkušený otrok jistou volnost, odešel asi půl míle daleko, až na úpatí Hory,

a semínko zasadil tak, jak mu kázala matka. Bezděčně se přiblížil na několik sáhů k místu, kde Kaliás zakopal jeho kombinézu. Místo si dobře zapamatoval, protože poblíž stála stará oliva s neuvěřitelně svraštělým kmenem.

Čekal, kdy semínko vyklíčí, chodil na to místo často, jednou týdně, ale byl zklamán. Asi semínko zahubil oheň, domýšlel si, a po několika měsících tam přestal chodit a na semínko zapomněl.

* * *

Promiňte, musel jsem si trochu odpočinout. Přece jen už nejsem nejmladší. Vida, už je den. Říkáte, že máte žízeň, vidím, že mi tady asi omdlíte, to slunce tak neúprosně sálá! Tamhle na obzoru vidím nějaká oblaka. Dá se tušit, že přijde bouře. Může nám převrátit člun, ale také může přijít déšť. Aspoň se trochu ochladí.

Ne, nezkoušejte pít mořskou vodu, tady jsem vám asi špatným příkladem. Mořská voda obsahuje sůl, a tu ledviny nedokážou zpracovat. Aby to utáhly, musejí si z těla vzít víc vody, než jim pitím dodáte.

Dovolte, pomohu vám. Ne, nehýbejte se, ten tlak brzy povolí. Tak, teď už to bude lepší. Sice budete mít žízeň dál, ale nebudete ji vnímat.

Teď budeme zase jen klidně ležet, a jestli chcete, mohu vám vyprávět dál. Určitě se rád dovíte, jak to dopadlo s Demetriem.

Je třeba vědět, že ostrovu dominovala Hora. Vysoká téměř do nebes, se strmými svahy, většinou holými a černými sopečným prachem, se zdánlivě useknutým vrcholem, z něhož někdy stoupal obláček dýmu, a když

se Hora rozzlobila, dokázala plivat žhavou lávu, která stékala se strmých svahů a někdy poničila pole, jindy zase vesnice. Thérané uměli s Horou žít, přinášeli jí četné oběti, a nezlobili se na ni, když si občas ulevila a začala bafat nebo třást zemí.

V těch několika letech, kdy Demetrios pobýval na Théře, se Hora zlobila stále častěji. Téměř neustále byl vrcholek zahalen mračny, někdy se ozývaly tlumené výbuchy a země se trásla stále častěji. Vždy bylo důležité obětovat Poseidonovi, obvykle kúzle nebo jehně, a bůh se opět na čas uklidnil.

Hoch bral jako přirozené, že se během necelých dvou týdnů naučil jednoduchému jazyku domorodců. Netušil, jak moc se od nich liší, že je člověkem jiného druhu.

Kalia už unavilo denně Demetria mlátit, tím spíš, že hoch při dopadu rány už nikdy nevykřikl, a také se začal bát vlivu bohů, protože to nutně museli být bohové, kdo Demetrioovi přes noc všechny krvavé šrámy léčil.

Ze všech lidí, které Demetrios v městečku poznal, mu začala být nejbližší Berenika. Nebylo jí víc než třináct, měla souměrnou tvářičku, dlouhé černé vlasy, které volně splývaly na hrud' i na záda, tedy si na rozdíl od vdaných žen vlasy nesvazovala do těch nemožných uzlů.

To ona jako první našla Demetria na pláži, to ona zavolala otce. Tím otcem byl Kaliás, který si chlapce bezohledně přivlastnil. Ani Berenika nechápala, jak je možné člověka tak snadno „ukrást“, vždyť s otroky se obchodovalo. A byla to jistě vůle bohů, že se Demetrios octl tady, a s nimi nebylo záhodno žertovat.

Ona to byla, kdo Demetria seznámil se životem na ostrově. Vše bylo ostatně velmi jednoduché. Muži

lovili ryby a zbytek času opravovali sítě a žvanili. Ženy obdělávaly pole, sely a sklízely, tkaly látky a šily oděvy.

Někteří muži se věnovali obchodu, ti pak pluli na malých veslicích kamsi daleko, kde se za obzorem skrýval jiný ostrov, zvaný Kréta.

Ale na otázky, které Demetriovi Berenika kladla, hoch neodpovídal. Ptala se ho, odkud je a kde se tady vzal. A proč neuměl mluvit, když sem přišel, ale Demetrios vždy jen pokrčil rameny a ukázal kamsi nahoru. Ani on sám netušil, že má ve svém mozku vestavěnou blokádu, která mu brání informovat jiné o svém rodném světě.

Ne vždy se mlelo obilí, byla to sezonní práce, a na podzim a v zimě hnal Kaliás Demetria na svahy Hory, kde měl velká stáda koz a ovcí. Demetrios je musel hlídat a také se musel naučit dojit kozy i ovce a vyrábět tvaroh a sýr. V tom mu byla Berenika dobrou učitelkou.

K večeru vždy společně sbíhali k moři a koupali se v jeho průzračných vlnách. Demetrios zprvu nechápal, jak je možné, že to děvče bez ostychu odkládá všechnu oděv, ale její pohyby byly tak přirozené, že pomalu zapomínal na pruděrní výchovu své rodné Základny.

Demetrios dobře vnímal, že se z něj stává dospělý muž, když pozoroval štíhlou siluetu mladé ženy, pohybující se v protisvětle zapadajícího slunce. A protože to byl mladý a zdravý muž, tak půvabu té dívky snadno podlehl, ostatně nijak se tím neprovinil proti mravům ostrova, i když s nechutí někdy pozoroval, že jsou tu v módě úzké tělesné svazky mezi muži.

A tak Demetrios pomalu přestával být otrokem a stával se členem rodiny, i když o tom, že by Bereniku pojal za manželku, zatím nemohla být řeč.

Berenika měla bratra, který byl o jeden nebo dva roky starší a jmenoval se Patroklos. Ten se díval zprvu na Demetria povýšeně, pohlížel na mladšího a slabšího, jak už to bývá, z nadhledu svého věku a větší fyzické síly. Když však mezi hochy došlo na zápas, a jednou k tomu přizvali Demetria, poznal nejen Patroklos, že v tom ubohém mladíčkovi se skrývá neobyčejná síla, která dokázala nahradit neobratnost. Demetrios o své fyzické převaze věděl a snažil se svou silou ovládat, aby náhodou někomu neublížil. Navíc by se příliš nehodilo, kdyby vítězem těchto mladických her byl poloviční otrok, a tak vždy nechával vyhrát někoho jiného. Pohříchu to nebyval Patroklos, který obvykle podlehl v souboji s Foibem či Pokrytem.

Po jednom z prudkých deštů se stalo, že proud vody vyplavil z mělkého hrobu staré Demetrioovy šaty. Poznal je a s úsměvem si je chtěl obléknout; žasl nad tím, že už se do nich nevešel. Během jednoho roku se z chlapce stal muž, a jak se sluší a patří, i on si opatřil nůž, učil se střílet z luku a vrhat kopí. To všechno dělal tím spíš, že jakékoli ozbrojování mužů na Théře bylo zakázáno. Zbraně se směly používat jen k lovu – a na Théře žily jen kozy a drobní hlodavci. Thérané se živili povětšinou rybolovem a pak tím, co dala neúrodná půda. Olivy, citrony, kyselé pomeranče, granátová jablka a v omezené míře obiloviny, okurky, tykve a melouny; to vše bylo třeba vydobýt z vysušené půdy v potu tváře.

Dvakrát do roka připlouvaly od jihu galéry s černými plachtami a z nich vystupovali muži v červených pláštích a pozlacených přilbách. A tu všichni obyvatelé Théry